

Bilag 4.

Udvalgets udkast til ændringer i enkelte sølovsbestemmelser.

1. § 220, stk. 1: 2. pkt. udgår.

2. § 220, stk. 4, affattes således:

„Stk. 4. Har en af de skyldige måttet udrede mere, end der påhviler ham, kan han holde sig til den anden for det overskydende. Over for dette krav kan den anden benytte sig af den ret til ansvarsfritagelse eller ansvarsbegrænsning, som han ville kunne gøre gældende over for skadelidte i medfør af lov eller i medfør af kontraktsforbehold, som ikke fritager for ansvar i videre omfang end reglerne i §§ 118-123 eller §§ 189-201 eller til-

svarende regler i det fremmede lands ret, der finder anvendelse i forholdet mellem ham og skadelidte.“

3. § 223 a ændres til „§ 222“ og affattes således:

„§ 222. Hvad der i dette kapitel er bestemt om sammenstød mellem skibe, finder også anvendelse i tilfælde, i hvilke et skib ved sin sejlads eller på lignende måde forårsager skade på et andet skib eller ombordværende personer eller gods, uden at der har fundet sammenstød mellem skibene sted.“

Bemærkninger til lovudkastet.

Til § 220.

I stk. 1 foreslås det at stryge 2. pkt. Bestemmelsen om erstatning for tab af forsøger i ikrafttrædelseslov til straffelovens § 15, stk. 2, er mere vidtgående end sølovens regel og har gjort denne overflødig.

I stk. 4 foreslås for det første nogle ændringer i den gældende stk. 4. Der har været tvivl om, hvorvidt reglen skulle forstås som en regel om overskudsregres eller brøkdelsregres. Bestemmelsen er til dels baseret på Bruxelles-konventionen af 1910 om ensartede regler angående skibssammenstød, som forudsætter overskudsregres. Ændringerne tilsigter at gøre det klart, at reglen i stk. 4 er en regel om overskudsregres. Bestemmelsen om søpanteret, som står i den gældende stk. 4 i.f., har man ladet udgå som overflødig, idet § 262, således som denne bestemmelse foreslås formuleret i udvalgets 3. betænkning samt i det den 12. januar 1972 fremsatte lovforslag, jfr. Folketingstidende 1971/72 Afd. A sp. 1402 også vil omfatte den her omhandlede situation.

Hvad redaktionen af § 220 angår, er regresbestemmelsen i den gældende stk. 4 —

således som denne bestemmelse er udformet ved lov nr. 103 af 29. april 1913 og ændret ved lov nr. 69 af 27. marts 1929 — 2. pkt., i § 220, stk. 3, men er ved lovbekendtgørelse nr. 108 af 13. april 1929 anført som stk. 4, hvilket også er sket ved senere lovbekendtgørelser, senest lovbekendtgørelse nr. 163 af 12. maj 1967. Da man har fundet det mest praktisk og i overensstemmelse med de øvrige nordiske lovudkast at have regresbestemmelsen i stk. 4, er den ved lovbekendtgørelse af 13. april 1929 foretagne opdeling af stk. 3 opretholdt i nærværende lovudkast.

For det andet foreslås der gjort en tilføjelse til stk. 4, som skal løse et problem, der ikke tidligere har været løst i den danske lovgivning, og som er løst forskelligt i de nordiske lande. Forslaget er et resultat af det nordiske samarbejde.

Problemet er, hvilken betydning en kontrakt eller en lovregel om ansvarsfritagelse eller ansvarsbegrænsning i forholdet mellem en skadelidt og det transporterende skib har for et regreskrav, som gøres gældende af et andet skib imod det transporterende skib. Sådanne regreskrav vil hovedsagelig opstå